

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bibliotheca Rhetorum

In quo Causae Forenses, Liber Epistolarum, Liber Fabularum, Et
Oratiunculae

Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

Cucurbita, Glans, & Rusticus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71049](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71049)

sis dederit, terram fodite, & partem in omnem
vertite diligenti manu. Confidite, labor assiduus
thesaurum eruet, & ditabit singulos. Interim
moritur senex. Illi imperata facere, & quos spes
avara lucri stimulat, terram arando fodere, quam
longa est dies. Thesaurus non est usquam in-
ventus quidem. Ast agrum dum sic excolunt,
cultura diligens peperit magnas opes.

CUCURBITA, GLANS
& RUSTICUS.

PROMYTHION.

*Quàm temerè stulta gens mortalium
Providentiam arguat, Fabula sequens
monet.*

Repentem humi gravem Cucurbitam mihi
tus olim Rusticus, ô factum malè! in
vivam, inquit! Quàntò penderet illi
pulchriùs sublimi ab illice. Talem, hercle, talis
arborem fructus decent. Næ dormiebat, quæ
rerum auctorem ferunt, hæc dum ordinare
Nam cur vicissim illa Glans humi non serpit, quæ
Cucurbita crescit loco? Pol si vocatus con-
in partem fuisset, statuisset aliter, nec minus
ut reor, bene. Hæc dum volutat tacitus & pla-
dit sibi; ægrè receptus oculis obrepit sopor.
Cum dormienti summo Quercûs de vertice
Glans incidit, & nasum hominis graviter vul-
erat. Evigilat, & naso admotâ manu, quid hoc

est, exclamat, sanguis è plagâ fluit: Glans minima tam grande infligit malum. Quid si Cucurbita cecidisset? Nihil immutandum sentio. Rerum artifex suis prudenter cuncta disposuit locis.

LEO CUM AULICIS.

Aulæ regales divitias jactandi cupidus Leo superbum ad convivium vocavit è regno toto belluas. Adfunt frequentes; nam quis abnuat oblatum à Rege decus? Aditus in aulam panditur, semesa quam cadavera & recens fusus cruor Mephyti vaporabant gravi. Hausère cuncti tetram odorem; cujus inter reliquos Ursus impatiens, continuò providâ nares occlusit manu. Bilem Leoni movit belluæ fastidium; factoque in Ursum impetu Rex immisericors multavit nece. Iram Leonis Simius contrâ approbans; næ meritas, inquit, ô Rex, tibi pœnas dedit caput inficetum: Balsamum omnia & ambrosiam hîc olent, si quid sagaci nare rimari liceat. Nec Regi placuit putida adulatio, missisque in Simium unguibus assentatorem fato damnavit pari. Stabat Leoni propior Vulpes calida, quam percunctatus ille, quid sentis, ait? quis eruditas nares afflavit odor? Ignosces, retulit illa, Rex magne, obsecro; nam tantus humor de cerebro fluxit nocte proximâ, nasum ut penitus haberârit meum. Sic innocenti mortem vitavit dolo.